

מ"ת 58851/01/23 - מדינת ישראל נגד אנס מראד

בית משפט השלום בראשון לציון

מ"ת 58851-01-23 מדינת ישראל נ' מראד(עציר)

בפני	כבוד השופט אבי וסטרמן
מבקשת	מדינת ישראל
נגד	
משיב	אנס מראד (עציר)

החלטה

כתב האישום

נגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של גניבת רכב בצוותא, פריצה לרכב בכוונה לגנוב בצוותא, הפרת תנאים שנקבעו בהיתר, נהיגה ללא רשיון נהיגה, ונהיגה ברכב ללא ביטוח.

לפי הנטען, במועד הרלוונטי לכתב האישום החזיק המשיב, תושב האיזור, אישורי שהייה בישראל כדין. ביום 18.1.23 הגיע המשיב לעיר ראשון לציון יחד עם שניים אחרים ברכב. המשיב ואחד האחרים ירדו מן הרכב, ניגשו לרכב אחר שחנה במקום והתפרצו לתוכו על ידי ניפוץ אחד מחלונותיו. השניים הניעו את הרכב באמצעות שינוי מיקום נתיכים במנוע הרכב. בהמשך, נסע המשיב ברכב מן המקום. כשעה לאחר מכן נעצר המשיב עם הרכב על ידי שוטרים.

טענות הצדדים

המבקשת טוענת כי בידיה ראיות לכאורה להוכחת המיוחס למשיב, ובהן עדות בעל הרכב, דו"חות פעולה של שוטרים, תע"צ, מחקרי תקשורת, מצלמות אבטחה, ותמונות מעצרו של המשיב.

עוד נטען כי לחובת המשיב קמות עילות מעצר של מסוכנות וחשש המלטות מאימת הדין, וכי מסוכנותו מקבלת משנה תוקף לנוכח העובדה כי נכנס לישראל בשעות הלילה תוך ניצול אישורי השהייה שניתנו לו על ידי מדינת ישראל, וזאת לצורך ביצוע עבירות רכוש בצוותא.

עוד צויין כי לחובתו של המשיב הרשעה קודמת משנת 2021 בעבירה של כניסה לישראל שלא כדין.

ב"כ המשיב טוען כי המשיב נענה למודעה שראה בפייסבוק בה פורסם כי מחפשים נהגים להובלת רכבים מישראל לשטחי האיזור, גרסתו זו לא נבדקה, ומדובר במחדל חקירה. אכן, קיימת חזקה תכופה, אולם לא נמצא אישוס במחקרי

התקשורת לטענה לפיה היה המשיב במקום ממנו נגנב הרכב, והוא אף לא זיהה עצמו בסרטון. כמו כן, אין די בזיהוי בהיעדר חוות דעת, וזאת בהסתמך על פסק הדין בעניין אבו רקייק (ע"פ 3055/18).

אף אם יקבע כי קיימות ראיות לכאורה, טוען ב"כ המשיב כי יש מקום להורות על שחרורו, וזאת לנוכח עילות מעצר ברף הנמוך. לעניין זה נטען כי אף אם נכח המשיב במקום, הרי שלא לקח חלק פעיל באירוע ולא הוא שהתפרץ לרכב, אלא רק נהג בו. כמו כן, למשיב היתר כניסה לישראל, ולחובתו הרשעה קודמת אחת בלבד בעבירה של שהייה בלתי חוקית.

ב"כ המשיב טוען כי מדובר בעניין זהה לזה שנדון במ"ת 41582-01-23 **מדינת ישראל נ' דסוקי**, בו הורה מותב זה על שחרור. זאת, לנוכח היעדר ייחוס עבירה של קשירת קשר, הגם שמדובר בביצוע בצוותא. כמו כן, מדובר בנאשם המחזיק רישיון נהיגה באיזור, לא מיוחסת לו עבירה של נהיגה פוזת, ולא התנגד למעצר. בנוסף, מדובר באכיפה בררנית מאחר ובעל הרכב באמצעותו הגיע המשיב למקום, אשר זהותו ידועה למשטרה, לא נעצר.

בתשובה, טוענת ב"כ המבקשת כי קיימת זהות בין הבגדים בהם נתפס המשיב לבין התיעוד בסרטון מאירוע הגניבה. כמו כן, חלפה שעה ממועד ביצוע הגניבה ועד רגע תפיסתו של המשיב. כמו כן, גרסתו של המשיב נבדקה במה שנוגע למספרי הטלפון שמסר. במה שנוגע לגרסת הפייסבוק שלא נבדקה, מקומה להיבחן בתיק העיקרי. בהתייחס למי שהביא את המשיב למקום, הרי שהמשטרה לא הצליחה לאתר.

דין והכרעה

ראיות לכאורה

כידוע, בדיון בבקשה למעצר עד תום ההליכים על בית המשפט לבחון האם קיימת תשתית ראיתית לכאורית להרשעת הנאשם. לשם כך נדרש בית המשפט לבחון האם חומר הראיות הקיים מצביע על סיכוי סביר להרשעת הנאשם, בהנחה שהראיות יעברו את "כור ההיתוך" של ההליך הפלילי (בש"פ 2281/20 **אבו עאבד נ' מדינת ישראל** (8.4.20)). במסגרת זו אין מקום להידרש לטענות הנוגעות למהימנות העדויות או למשקלן, אשר מקומן להתברר בפני המותב שדן בהליך העיקרי (בש"פ 916/17 **רבי נ' מדינת ישראל** (15.2.18)).

הבסיס הראיתי הלכאורי להוכחת עבירות הפריצה וגניבת הרכב המיוחסות למשיב יסודו בהחלטה של **החזקה התכופה**. כידוע, החזקה התכופה היא חזקה עובדתית המבוססת על ניסיון החיים. על-פיה, אדם שנמצאים ברשותו טובין גנובים זמן קצר לאחר שנגנבו (היינו, בתכופ לאחר הגניבה) יוחזק כמי שגנב אותם או למצער קיבל אותם לרשותו בידועו שהם גנובים. זוהי חזקה הניתנת לסתירה, ונבחנת בהתאם למכלול נסיבות העניין. הנאשם יכול להפריך את החזקה על-ידי הצעת הסברים חלופיים להימצאותם של הטובין הגנובים בידיו. ככלל, ככל שמתארך פרק הזמן מאז בוצעה עבירת הגניבה, נחלשת ההנחה שהמחזיק ברכוש הוא הגנב עצמו דווקא ומתחזקת גם האפשרות המסתברת שהוא אדם שקיבל את הסחורה מן הגנב או מאדם שלישי שקיבל את הרכוש מן הגנב (ע"פ 8584/13 **שטארה נ' מדינת ישראל** (30.6.14) פסקאות 22 ו-25 לחוות דעתה של כב' השופטת ברק ארז).

אין חולק על כך שבעניינו של המשיב חלה החזקה התכופה. הרכב נגב מהעיר ראשון לציון בסמוך לשעה 23:30, והמשיב נתפס בסמוך לשעה 00:30 באיזור מודיעין עילית למחרת, קרי - כשעה לאחר מכן.

לא זו בלבד שלא עלה בידי המשיב להפריך את החזקה התכופה, אלא שהראיות שבתיק החקירה מחזקות באופן ממשי את המסקנה, הנובעת מן החזקה התכופה, לפיה נטל המשיב את הרכב הגנוב מהמקום בו חנה.

צפיתי בשני סרטוני מצלמות העירייה. השילוב ביניהם מלמד על שני אנשים היוצאים מרכב המגיע למקום; אחד מהם לבוש חולצה שחורה עם הדפס לבן בחלקו בחזית, ולבוש מכנסי ג'ינס כחולים. האיש אוזן בידו שקית צהובה. הנהג נותר בתוך הרכב ולא נצפה. שני האנשים נכנסים לאיזור חניה בין בתי מגורים. האדם הלוש חולצה שחורה עם הדפס נצפה יוצא מאיזור החניה וממתין. לאחר מכן הוא נכנס בחזרה לאיזור החניה. בהמשך יוצא רגלית האדם האחר כשהשקית הצהובה בידו, וחוזר לרכב בו הגיע. כמה רגעים לאחר מכן יוצא בנסיעה מן החניה הרכב שנגב (ע"פ דו"ח הצפייה).

המשיב צולם ביום מעצרו. קיים דמיון רב בין האדם שתועד בסרטונים כמי שיוצא מן הרכב שהגיע למקום ובידו שקית צהובה, ולא חוזר אליו בהמשך, לבין דמותו של המשיב כפי שתועד ביום מעצרו. זאת, בפרטי הלבוש, צורת ההדפס על החולצה, התסרוקת וצורת הזקן.

למעשה, גם בחקירותיו של המשיב קשר עצמו לאירוע.

לגרסת המשיב בחקירתו מיום 19.1.23, שני אנשים נתנו לו את הרכב, והוא נהג בו. המשיב קרא בפייסבוק שמחפשים נהגים. אמרו לו לקחת את הרכב למחסום נעלין, והבטיחו לו סכום של 1,000 ₪. המשיב טען כי אינו יודע מאיפה לקח את הרכב, וכי הרכב היה מונע כשהשניים הביאו לו אותו. לא הביאו לו מפתח. הוא לא ראה שהחלון שבור ולא ידע שהרכב גנוב. כן הוסיף "אני אהבל בגלל שטעיתי לא חשבתי מי אלו ולאן אני הולך". המשיב מסר את מספרי הטלפון של אלה אשר לטענתו הביאו לו את הרכב.

בחקירתו השנייה, מיום 23.1.23, מסר המשיב כי הגיע עם שני אנשים למקום שאינו מוכר לו. הגיעו ברכב מסוג מאזדה. אחד ירד מהרכב והמשיב והשני ירדו ממנו לאחר מכן. היתה מאזדה שעמדה בצד הדרך ואותו אחר מסר למשיב את הרכב כשהוא מונע. המשיב זיהה את האחר בתמונות שהוצגו לו. כמו כן, זיהה את האנשים בסרטון, אולם טען כי אינו מזהה את עצמו. משאמרה לו החוקרת כי הבגדים שלבש ביום המעצר זהים לבגדים בהם מתועד האדם בסרטון, סירב להשיב. עוד הוסיף "אני לא עשיתי שום דבר חוץ מלנהוג ברכב גנוב".

עולה מחקירותיו של המשיב כי מסר גרסה התואמת, בעיקרה, את גרסת המבקשת, למעט העובדה כי טען שאינו מתועד בסרטון, ומשעומת עם הדמיון בינו לבין הדמות שתועדה בו, סירב להשיב. כמו כן, דומה כי אין מחלוקת בין הצדדים במה שנוגע לעובדה כי ככל הנראה, המשיב אינו מי שפרץ לרכב באופן פיזי והניע אותו, אלא שקיבל אותו כשהוא מונע, מן האחר עמו הגיע למקום.

עולה, אם כן, כי המחלוקת העיקרית בין המשיב לבין המבקשת נעוצה בעובדה כי לטענתו, לא ידע שמדובר ברכב גנוב, והמבקשת טוענת כי הנסיבות מלמדות על שותפות בביצוע העבירות המיוחסות.

סבורני כי בנסיבות שתוארו, לא עלה בידי המשיב להפריך את החזקה התכופה. המשיב, אף לטענתו, הובא בשעת לילה מאוחרת לאיזור מגורים בו חנה רכב, ובהמשך קיבל את הרכב כשהוא מונע, ונסע בו מהמקום, כשאחד מחלונותיו שבורים. הטענה לפיה לא ידע כי מדובר ברכב גנוב, נשמעת מופרכת על פניה. מכל מקום, במה שנוגע לשלב זה, עלה בידי המבקשת להניח בפני בית המשפט ראיות לכאורה לביצוע העבירות של פריצה וגניבה לרכב בצוותא על ידי המשיב, תוך שתפקידו במערך העברייני היה להסייע את הרכב הגנוב מהמקום לשטחי האיזור, תוך ניצול היתר השהייה בישראל בו החזיק.

לא מצאתי כי יש בסיס לטענות ב"כ המשיב למחדלי חקירה, מה גם שטענות מסוג זה מקומן להתברר במסגרת התיק העיקרי. ראשית, ככל העולה ממזכר מיום 22.1.23 המשטרה ניסתה ליצור קשר עם מספרי הטלפון שמסר המשיב בחקירתו כמנויים שאמרו לו לקחת את הרכב. שניהם לא היו זמינים. שנית, ובמה שנוגע לטענת ב"כ לפיה היה על המשטרה לבדוק את טענתו בנוגע לפרסום בפייסבוק בעקבותיו חבר לשותפיו, לא מצאתי כי יש בה כדי לסייע לו. בין אם גויס המשיב למשימה העבריינית באמצעות הפייסבוק ובין אם בכל אמצעי אחר, אין בכך כדי להעלות או להוריד במה שנוגע לשותפותו לכאורה לביצוע העבירות. מכל מקום, טענותיו בעניין זה שמורות לו לתיק העיקרי.

לא מצאתי גם בסיס לטענה בדבר אכיפה בררנית. כפי שנמסר על ידי ב"כ המבקשת, ולדבר אף תיעוד בתיק החקירה, נעשו נסיונות לאתר את בעל הרכב שהביא את המשיב למקום, אולם ללא הועיל.

אשר על כן, אני קובע כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס למשיב.

עילת מעצר

המשיב, אשר מחזיק בהיתר שהייה בישראל, חבר לשני אחרים, עמם הגיע לעיר ראשון לציון ברכב; המשיב ואחד האחרים ירדו מן הרכב, התפרצו לרכב שחנה במקום, הניעו אותו, והמשיב נסע מהמקום ברכב הגנוב, חרף העובדה שאין ברשותו רישיון נהיגה, עד שנעצר על ידי המשטרה.

המעשים המיוחסים למשיב מקימים עילות מעצר של מסוכנות וחשש הימלטות מן הדין. כפי שנקבע, כאשר בית המשפט נדרש להחלטה בבקשה למעצר עד תום ההליכים ביחס לנאשם שמיוחסות לו עבירות של שהייה בישראל שלא כחוק, לצד עבירות רכוש, עבירות נהיגה ועבירות נוספות, עליו ליתן דעתו למכלול נסיבות העניין (עמ"ת 43073-01-23 **מגאלסה נ' מדינת ישראל** (22.1.23)). במסגרת זו, יש לבחון האם עילת המעצר העיקרית היא עילת ההימלטות, שאז הנטייה תהיה לשחרור בערובות כספיות; או שבמוקד מצוייה עילת המסוכנות, אשר בצד עילת ההימלטות מוליכות למסקנה בדבר מעצר (עמ"ת 26178-09-17 **מדינת ישראל נ' רג'ב** (24.9.17)).

במה שנוגע לעילת המעצר של **מסוכנות** הנשקפת מן המשיב, הרי שיש בה שני היבטים.

ראשית, מדובר במשיב אשר חבר לשני אחרים על מנת לבצע עבירות רכוש חמורות. כמתואר לעיל, תפקידו של המשיב בהתארגנות העבריינית היה להעביר את הרכב הגנוב משטחי ישראל לשטחי האיזור. זאת, תוך ניצול העובדה כי ברשותו אישורי שהייה בישראל כדין.

בנוסף, נהג המשיב ברכב הגנוב מן העיר ראשון לציון ועד לאיזור מודיעין עילית, וזאת כאשר אין ברשותו רישיון נהיגה, ובכך העמיד בסיכון את עוברי הדרך.

על עילת המסוכנות מתווספת העילה של **חשש הימלטות מאימת הדין**, הנלמדת באופן מובנה מהיותו של המשיב תושב האיזור. עילה זו מתעצמת לנוכח העונש הצפוי לו אם יורשע.

עדיין, נשאלת השאלה האם ניתן לאיין את עילות המעצר האמורות בדרך של חלופת מעצר, אשר במה שנוגע לתושבי האיזור, משמעה שחרור בערובת כספיות.

הפסיקה נתנה דעתה בסוגיה זו בהחלטות לא מועטות מן העת האחרונה. בהקשר זה, הורו בתי המשפט על מעצרם של נאשמים בנסיבות דומות.

בעמ"ת 48117-10-22 **אחואס נ' מדינת ישראל** (3.11.22), דחה בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופט מיכלס) עררו של נאשם תושב האיזור, צעיר נעדר עבר פלילי, אשר הואשם בגניבת רכב ונהיגה ללא רישיון. בית המשפט עמד על המסוכנות הנשקפת ממנו, הן על רקע הידע המצוי ברשותו שאיפשר את גניבת הרכב, והן לנוכח העובדה כי נהג ללא רישיון לאורך קילומטרים רבים, ובכך לימד כי היה שווה נפש לאפשרות כי יפגע בעוברי דרך תמימים במהלך נסיעתו. כן עמד על חשש ההימלטות מאימת הדין.

בבש"פ 7251/22 **פרעון נ' מדינת ישראל** (17.11.22) דחה בית המשפט העליון (כב' השופטת ברק-ארז) בקשה לרשות ערר של צעיר נעדר עבר פלילי שהואשם בעבירות של גניבת רכב, נהיגה ללא רישיון, והחזקת אגרופן.

בבש"פ 8445/22 **אלפראחנה נ' מדינת ישראל** (13.12.22) דחה בית המשפט העליון (כב' השופטת רונן) בקשת רשות ערר בעניינם של שני צעירים תושבי האיזור, נעדרי עבר פלילי, להם יוחסו עבירות של גניבת רכב ונהיגה בו ללא רישיון אשר שוחררו בהחלטת בית משפט השלום וערר על שחרורם התקבל בבית המשפט המחוזי.

בהחלטה מן הימים האחרונים, במסגרת עמ"ת 5571-02-23 **חגיגי נ' מדינת ישראל** (9.2.23) דחה בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת פינק) ערר שהוגש על מעצרו של צעיר נעדר עבר פלילי, שהואשם בעבירות של כניסה לישראל שלא כחוק, קשירת קשר, פריצה לרכב, גניבת רכב, נהיגה ללא רישיון והפרעה לשוטר. נקבע כי עוצמתן של עילות המעצר בענייניו של העורר אינה מבוטלת, ולנוכח הצטברותן אין מקום לשקול חלופת מעצר: עילת המסוכנות בשל השילוב בין עבירות הרכוש, קשירת הקשר ונהיגה ברכב ללא רישיון וללא ביטוח; ועילת המעצר של חשש להימלטות משום השילוב בין העבירה של כניסה לישראל שלא כחוק ובין ניסיון הבריחה מן השוטרים.

כל ההחלטות האמורות ניתנו בעניינם של נאשמים צעירים נעדרי עבר פלילי.

ב"כ המשיב טוען כי עניינו של המשיב זהה לזה שנדון במ"ת 41582-01-23 **מדינת ישראל נ' דסוקי**, בו הורה מותב זה על שחרור. לא מצאתי לקבל טענה זו. ראשית, המשיב שבפני שימש חלק מהתארגנות עבריינית, נתון שיש בו כדי להוות גורם מעצים מסוכנות. זאת, להבדיל מהנאשם בעניין שלעיל, בעניינו חזרה בה המבקשת מטענתה לגבי ביצוע העבירות בצוותא.

נתון נוסף המאבחן, לחומרה, את עניינו של המשיב, נוגע לעובדה כי ביצע את העבירות תוך שהוא מנצל את אישור השהייה שניתן לו על ידי מדינת ישראל. גם נתון זה, כאמור, הינו גורם מעצים מסוכנות. כמו כן, ניצול ההיתר שהחזיק המשיב, אשר מתיר לו לשהות בישראל כדין בכל שעות היממה, וזאת לצורך ביצוע עבירות רכוש חמורות בצוותא, מלמד על קושי של ממש לתת בו את האמון הנדרש כי לא יחזור על מעשיו וכי יתייצב להמשך משפטו.

עוד יוזכר כי לחובתו של המשיב הרשעה קודמת משנת 2021 בעבירה של כניסה לישראל שלא כדין.

בהינתן כל אלה, סבורני כי הצטברותן של עילות המעצר בעניינו של המשיב, שהינן בעוצמה גבוהה, אינה מאפשרת שקילת שחרורו של המשיב בחלופת מעצר, קרי - בערובות כספיות.

משכך, אני מורה על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים.

פרוטוקול זה ישמש צו מעצר.

תיק החקירה הוחזר למבקשת באמצעות המזכירות.

ההחלטה שומעה היום, כ"ה שבט תשפ"ג, 16 פברואר 2023,
בנוכחות הצדדים, על ידי כב' השופטת אילה אורן.